

РЕШЕНИЕ

№ 5733

гр. София, 29.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 27 състав,
в публично заседание на 30.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитър Петров

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **226** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ) и чл. 74, ал. 2 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр).

Образувано е по искова молба подадена от Н. Г. Х., срещу Изпълнителна агенция по рибарство и аквакултури, с която се претендира сумата от 4500 лв., представляваща обезщетение за претърпени от ищеца имуществени вреди, и сумата от 2000 лв., представляваща обезщетение за претърпени от ищеца неимуществени вреди. В исковата молба е посочено с влязло в сила решение № 448/10.11.2016г., постановено по преписка № 297/2015г. по описа на КЗД, е установено, че с определеното основно възнаграждение в Заповед № ЧР 36/30.01.2014г. и Заповед № ЧР 98/02.04.2015г. изпълнителният директор на Изпълнителна агенция по рибарство и аквакултури е третиран неравно Н. Г. Х. в нарушение на чл. 14 ЗЗДискр, в сравнение със служителите, заемащи същата длъжност. Във връзка с установеното от КЗД неравенство в третирането ищецът претендира парично обезщетение в размер на 4500 лв., изразяващо се в пропуснати ползи. Сумата е формирана по следния начин:

1. Сумата от 1250 лв., представляваща вреда от неактуализиране на основното му месечно възнаграждение, определено в Заповед ЧР 36/30.01.2014г. за заемане на длъжността „главен инспектор“ в отдел „Рибарство контрол“ на ИАРА до прекратяването на служебното му правоотношение със Заповед № ЧР 38/03.02.2014г., при изчисленото и изплатено обезщетение за оставане без работа. Твърди, че сумата, с

която е ощетен при изплащане на обезщетение за оставане без работа за 5-месечен период, е в размер на 1250 лв., приемайки, че основното месечно възнаграждение за длъжността „главен инспектор“ в ИАРА е било 990 лв., съгласно длъжностното разписание на институцията за посочения период;

2. Сумата от 1500 лв., представляваща вреда от неактуализиране на основното му месечно възнаграждение, определено в Заповед № ЧР 36/30.01.2014г. за заемане на длъжността „главен инспектор“ в отдел „Рибарство и контрол“ на ИАРА, при изчисляването на обезщетение съгласно чл. 104, ал. 1 ЗДСл за шестмесечен период /01.08.2011г.-31.01.2012г./. Твърди, че сумата, с която е ощетен при изплащане на обезщетение за оставане без работа за 6-месечен период, е в размер на 1500 лв., приемайки, че основното месечно възнаграждение за длъжността „главен инспектор“ в ИАРА е било 990 лв., съгласно длъжностното разписание на институцията за посочения период;

3. Сумата от 750 лв., представляваща вреда от неактуализиране на основното му месечно възнаграждение, определено в Заповед № ЧР 98/02.04.2015г. за заемане на длъжността „главен инспектор“ в отдел „Рибарство и контрол“ на ИАРА, при изчисляването на обезщетение съгласно чл. 106, ал. 2 и 3 ЗДСл съгласно Заповед № 113/22.04.2015г. за съкращаване на длъжността;

4. Сумата от 1000 лв., представляваща вреда от неактуализиране на основните му месечни възнаграждения, определени в Заповед № ЧР 36/30.01.2014г. и Заповед № ЧР 98/02.04.2015г. Твърди, че по този начин е ощетен при внасянето на задължителните вноски за социално и здравно осигуряване. Сумата, с която е ощетен представлява разликата в определеното възнаграждение и това, върху което реално са заплащани здравни и осигурителни вноски, приемайки, че основното месечно възнаграждение за длъжността „главен инспектор“ в ИАРА е било 990 лв., съгласно длъжностното разписание на институцията за посочения период.

Предявен е иск и за неимуществени вреди за сумата от 2000 лв., изразяващи се в засягане на честта и достойнството на ищеца, накърняване на доброто му име сред колегите и обществото.

Предявени са и акцесорни претенции за заплащане на законната лихва върху претендираните обезщетения, считано от 27.09.2017г. /датата на влизане в сила на решението на КЗД/ до окончателното изплащане на сумите.

Ответникът Изпълнителна агенция по рибарство и аквакултури (ИАРА), чрез своя пълномощник е депозирал писмен отговор на исковата молба по реда на чл. 131, ал. 2 ГПК, с който я оспорва като недопустима, алтернативно - като неоснователна. Сочи, че по отношение на претенциите за сумите от 1250 лв., 1500 лв. и 750 лв. е налице влязло в сила решение № 6741/03.11.2016г. по адм. дело № 3961/2015г. по описа на АССГ, с което исковите претенции са отхвърлени. Позовава се на чл. 299 ГПК, съгласно който спор, разрешен с влязло в сила решение, не може да бъде пререшаван. Сочи, че не е ясно как е формирана претенцията за сумата от 1000 лв. По отношение на неимуществените вреди твърди, че е налице произнасяне с определение № 1713/25.03.2016г. по адм. дело № 11136/2015г. по описа на АССГ.

Прокурорът от СГП в съдебно заседание на 21.06.2022г. и 18.10.2022г. не взема становище по исковата молба.

Съдът като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира следното:

С решение № 448 от 10.11.2016г. постановено по преписка № 297/2015г. на Трети

заседателен състав на Комисия за защита от дискриминация (КЗД) по реда на чл.64, вр. чл.65, т.1 и чл.66 от ЗЗДискр. е установено, че с определеното основно възнаграждение в Заповед № ЧР 36/30.01.2014г. и Заповед № ЧР 98/02.04.2015г., изпълнителният директор на ИАРА е третиран неравно Н. Г. Х. в нарушение на чл.14, ал.1 от ЗЗДискр., в сравнение със служителите заемачи същата длъжност. Актът е влязъл в сила, видно от определение № 11268/27.09.2017г. по адм.дело № 10148/2017г. на ВАС, Пето отделение.

Съгласно разпоредбата на чл.74, ал.1 ЗЗДискр., в случаите на установено в производство пред КЗД нарушение, всяко лице, претърпяло вреди от нарушение на права по този или по други закони, уреждащи равенство в третирането, може да предяви иск за обезщетение по общия ред срещу лицата и/или органите, причинили вредите. В случаите, когато вредите са причинени на граждани от незаконни актове, действия или бездействия на държавни органи и длъжностни лица, искът за обезщетение се предявява по реда на Закона за отговорността на държавата за вреди, причинени на граждани – ал.2.

В конкретния случай са предявени иски за обезщетение за имуществени (пропуснати ползи) и неимуществени вреди, причинени от актове на държавен орган (Заповед № ЧР 36/30.01.2014г. и Заповед № ЧР 98/02.04.2015г. на изп. директор на ИАРА), за които е установено с решение на КЗД, че са довели до нарушаване на права по ЗЗДискр., които иски са предявени срещу легитимирания ответник на основание чл.7, ал.1 ЗОДОВ.

Неоснователно е възражението на ответника, че исковете за имуществени вреди са недопустими поради силата на пресъдено нещо на решението по адм. дело № 3961/2015г. на АССГ, влязло в сила на 18.06.2018г. От направената служебна справка е видно, че делото също е по иски на Н. Г. Х., срещу Изпълнителна агенция по рибарство и аквакултури, с които се претендира обезщетение за имуществени вреди в общо размер от 3500 лв., от които - 1250 лв., представляваща вреда от неактуализиране на основно месечно възнаграждение в Заповед № ЧР-36/30.01.2014 г. на изпълнителния директор на ИАРА до прекратяването на служебното правоотношение със Заповед № ЧР 38/3.02.2014г; сумата от 1500 лв, представляваща вреда от неактуализиране на основно месечно възнаграждение в Заповед № ЧР-36/30.01.2014 г. на изпълнителния директор на ИАРА при изчисляването на обезщетение съгласно чл. 104, ал. 1 от ЗДСл за шестмесечен период /1.08.2011-31.01.2012/; сумата от 750 лв, представляваща вреда от неактуализиране на основно месечно възнаграждение в Заповед № ЧР-98/2.04.2015 г. на изпълнителния директор на ИАРА при изплащането на обезщетение съгласно чл. 106, ал. 2 и ал. 4 от ЗДСл, съгласно Заповед № 113/22.04.2015, но основанието на тези иски е различно. По това дело, като основание на претенцията за заплащане на обезщетение ищецът се е позовал на незаконосъобразни действия и бездействия на длъжностни лица в ИАРА. Предмет на това дело не е бил довод за установена спрямо ищеца дискриминация, поради което и изрично в решението по касационното обжалване – решение № 8248/18.06.2018г. на ВАС, по адм.дело № 905/2017г., III о., е посочено, че въпросът за установената с решение № 448/10.11.2016г. на КЗД дискриминация е неотносим и разглеждането му е извън обстоятелствената част на иска. Напротив – по настоящото дело основанието на предявените иски е именно установеното в решението на КЗД нарушаване на правата на ищеца по ЗЗДискр., осъществено с два акта на държавен орган - Заповед № ЧР 36/30.01.2014г. и Заповед № ЧР 98/02.04.2015г. на

изпълнителния директор на ИАРА, поради което и основанийето на исковете по настоящото дело, не е обхванато от обективните предели на СПН на решението по адм. дело № 3961/2015г. на АССГ, с оглед на което и не е налице предпоставката за прекратяване на делото в тази част по чл.299, ал.2 ГПК.

По тези съображения, исковете следва да се разгледат по същество.

Заповедите, предмет на разглеждане в производството пред КЗД са приложени по делото.

Със Заповед № ЧР 36/30.01.2014г., на основание чл.122, ал.1 ЗДСл, в изпълнение на влязло в сила решение № 16366/09.12.2013г. на ВАС, Пето отд., по адм.дело № 1397/2012г. и във връзка с подадено заявление вх.№ 9400-5198/27.12.2013г., ищецът Н. Х. е възстановен на длъжност „Главен инспектор РК“ считано от 31.01.2014г. с основно месечно възнаграждение в размер на 740 лева.

Със Заповед № ЧР 98/02.04.2015г., на основание чл.122, ал.1 ЗДСл, в изпълнение на влязло в сила решение № 3405/26.03.2015г. на ВАС, Пето отд., по адм.дело № 8759/2014г. и във връзка с подадено заявление вх.№ 9400-2128/02.04.2015г., ищецът Н. Х. е възстановен на длъжност „Главен инспектор РК“ считано от 03.04.2015г. с основно месечно възнаграждение в размер на 740 лева.

Приети са още като писмени доказателства Заповед № ЧР - 380/25.11.2019г., с която на основание чл.67, ал.4 ЗДСл, в изпълнение на решение № 594/31.01.2019г. по адм.дело № 4927/2018г. на АССГ, потвърдено с решение № 13533/11.10.2019г. по адм.дело № 4001/2019г. на ВАС, на ищеца Н. Х. е на длъжност „Главен инспектор РК“ е определена основна месечна заплата в размер на 980 лева. Цитираните решения също са приложени по делото, като с тях е установено, че на служителите заемащи същата длъжност в същия отдел, при еднакво ниво и степен на длъжността е определена основна заплата от 1000 лева. По тези съображения е прието, че работодателят, определяйки основно възнаграждение на ищеца в размер на 740 лв. (със Заповед № ЧР 80 от 03.04.2018г.) е допуснал нарушение на чл.14, ал.1 ЗЗДискр.

Приети са като писмени доказателства по делото щатно разписание и поименно щатно разписание на длъжностите в ИАРА, както и заповеди за преназначаване на служители от отдел „Рибарство и аквакултури“ за периода 2012г., 2013г. и 2015г. от които е видно, че на служители на длъжност „Главен инспектор РК“, са определяни основни месечни заплати в размер на 1000 лв. и 1200 лв.

Приети са като писмени доказателства Заповед № РД-16-С-14-73/05.06.2014г. на зам. изп. директор на ИАЛ, с която ищецът Н. Х. е назначен на длъжността „главен инспектор“ в отдел „Контрол на търговията с лекарства“ на дирекция „Контрол на лекарствените продукти“, считано от 09.06.2014г. с основна месечна заплата в размер на 980 лева, както и Заповед № РД-16-С-14-138/19.09.2014г., с което правоотношението му е прекратено поради съкращаване на длъжността.

По делото е изслушано заключение на съдебна експертиза. След проверка на документите по делото и получена информация от НОИ, вещото лице е изчислило размера на дължимата месечна осигурителна вноска към НОИ за пенсии, при основно месечно трудово възнаграждение в размер на 740 лв. за период 29.06.2012г. – 27.09.2017г., както и при възнаграждение от 1000 лева, като разликата за целия период е 1998,70 лева. Вещото лице е установило и, че размерът на изплатеното обезщетение на ищеца на база представени болнични листа за периода м.06.2012г. – м.10.2017г. е в размер на 6121,95 лева, а при осигурителен доход от 1000 лева, обезщетението би било 7296,82 лева.

За установяване претърпените от ищеца неимуществени вреди от нарушение на права по ЗЗДискр., по делото е разпитан като свидетел Н. С. С. – съсед на ищеца. Свидетелят дава показания, че ежедневно се вижда и общува с ищеца, освен поради това, че са съседи, още и защото единият е домоуправител, а другият касиер в ЕС. Има преки наблюдения в промяната на състоянието на ищеца. Свидетелства, че знае за проблемите, които Н. имал с работодателя си – Агенция по „Рибарство и аквакултури“ в периода 2014-2015г. Периодът бил тежък за Н., бил умислен, умълчан, притеснен, тъй като семейството му е четиричленно, а той не могъл да поема издръжката. Свидетелства, че преди тези проблеми, Н. бил жизнен, динамичен човек, а след това имало коренна промяна – с наведена глава, притеснен. На въпроси на свидетеля, отговарял, че няма настроение заради проблемите в работа, където бил притискан и ощетен по отношение на заплатата.

Други доказателства, относно за предмета на настоящото дело, не са ангажирани.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Правното основание на предявените иски е разпоредбата на чл.74, ал.2 ЗЗДискр., вр. чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

Влязлото в сила решение на КЗД, с което се установява нарушение на ЗЗДискр, представлява положителната процесуална предпоставка за лицата претърпели вреди от незаконните актове, действия и бездействия на държавни органи и длъжностни лица, да предявят иск за обезщетение по реда на чл.74, ал.2 ЗЗДискр., вр. чл.1, ал.1 ЗОДОВ. Съгласно последната разпоредба, Държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, както и за вредите, причинени от действието на отменени като незаконосъобразни или обявени за нищожни подзаконовни нормативни актове. Отговорността на държавата има обективен характер и се реализира чрез заплащане на обезщетение, което съгласно чл.4 от ЗОДОВ се дължи за всички имуществени и неимуществени вреди, пряка и непосредствена последица от незаконосъобразните актове. В тази връзка за да е основателен искът следва да се установи, че е настъпила вреда, която е пряка и непосредствена последица от установеното нарушение в производството по глава Четвърта, раздел I от ЗЗДискр. Доказването на вредите и на причинно-следствената връзка между тях и установеното нарушение, по аргумент от чл.154, ал.1 ГПК, вр. чл.144 АПК, е в тежест на ищеца, сезирал съда с иск за заплащане на обезщетение по реда на този закон.

В конкретния случай установеното нарушение – основание на предявените иски, се изразява в определеното на ищеца основано възнаграждение в размер на 740 лева в актовете за възстановяването му на длъжност - Заповед № ЧР 36/30.01.2014г. и Заповед № ЧР 98/02.04.2015г. на изп. директор на ИАРА, което е неравно третиране спрямо служителите на същата длъжност, на които към м.май 2015г. са определени възнаграждения в размер на 1000 лева – нарушение на чл.14, ал.1 ЗЗДискр. В тази връзка, за да са основателни предявените иски в тежест на ищеца е да докаже, че е претърпял посочените в исковата молба имуществени и неимуществени вреди, в пряка и непосредствена последица от установеното нарушение.

По отделните претенции:

По иска за сумата от 1250 лв. – имуществена вреда – претърпяна загуба от Заповед № ЧР 36/30.01.2014г. при изплащане на обезщетение за оставане без работа и изразяваща

се в дължимата разлика в размера на изплатеното обезщетение при размер на основното възнаграждение от 1000 лева:

Както беше посочено по-горе, със Заповед № ЧР 36/30.01.2014г. ищецът е възстановен на длъжност „Главен инспектор РК“ считано от 31.01.2014г. с основно месечно възнаграждение в размер на 740 лева. Правоотношението е прекратено с приложената по делото Заповед № ЧР 38/03.02.2014г. на основание чл.107а ЗДСл, срещу уговорено възнаграждение. В заповедта е посочено, че служебното правоотношение се прекратява срещу обезщетение в размер на петкратния размер на актуализирана основна месечна заплата и „подписано Предложение с Изх.№ 9400-609/31.01.2014г.“. С този иск ищецът претендира, че е претърпял загуба, изразяваща се в разликата в петкратния размер на основната месечна заплата изчислен при заплата от 740 лева (както е със заповедта за прекратяване) и при 1000 лева, както е приел КЗД в мотивите си. В случая обаче, това обезщетение е определено и изплатено на основание чл.107а от ЗДСл – при определен размер на обезщетението за прекратяване на правоотношението, договорен по взаимно съгласие на страните – както органът по назначаване, така и държавният служител. Размерът на това обезщетение не е нормативно установен (само максималният) и не е обвързан от размера на получаваното от държавния служител основно месечно възнаграждение. Размерът подлежи на свободна договорка между органа и служителя. Посочено е в заповедта, че предложението на органа е прието от служителя. В тази връзка и съдът намира, че не е налице претърпяна загуба за ищеца от полученото от него обезщетение по чл.107а ЗДСл, тъй като размерът му е свободно договорим между него и органа и не е обвързан от размера на основното му възнаграждение, по отношение на което е прието, че е третиран неравно. Ищецът е приел предложеното му обезщетение, с оглед на което и този иск за вреди от неравно третиране, следва да бъде отхвърлен.

По иска за сумата от 1500 лв., представляваща вреда от неактуализиране на основното му месечно възнаграждение, определено в Заповед № ЧР 36/30.01.2014г. за заемане на длъжността „главен инспектор“ в отдел „Рибарство и контрол“ на ИАРА, при изчисляването на обезщетение съгласно чл. 104, ал. 1 ЗДСл за шестмесечен период /01.08.2011г. - 31.01.2012г./, съгласно решение № 8229 от 29.12.2014г. по адм.дело № 1736/2014г. на АССГ:

Ищецът твърди, че сумата, с която е ошетен при изплащане на обезщетение за оставане без работа за 6-месечен период, е в размер на 1500 лв., приемайки, че основното месечно възнаграждение за длъжността „главен инспектор“ в ИАРА е било 990 лв., съгласно длъжностното разписание на институцията за посочения период.

От извършената служебна справка се установява, че с решението на което се позовава ищецът - решение № 8229 от 29.12.2014г. по адм.дело № 1736/2014г. на АССГ, изпълнителна агенция по рибарство и аквакултури е осъдена да заплати на Н. Г. Х., сума в размер на 3 469,55 лева, представляваща обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл за период от шест месеца - 01.08.2011 г. – 31.01.2012 г., през който ищецът не е бил на работа, ведно със законната лихва за забава. Ищецът претендира по настоящото дело обезщетение за претърпяна загуба от изчисляване на това обезщетение на база основно възнаграждение от 740 лева, а не 990 лв., съгласно длъжностното разписание на „институцията за посочения период“.

Както беше посочено по-горе, предмет на настоящото дело и непреклудирани от СПН са искове предявени на основание чл.74, ал.2 ЗЗДискр. – за обезщетение за вреди от актове на държавен орган, за които е прието в производство по глава Четвърта, раздел I от ЗЗДискр. Конкретните актове, с които е установено, че е извършено нарушение на чл.14, ал.1 ЗЗДискр, са цитираните вече Заповед № ЧР 36/30.01.2014г. и Заповед № ЧР 98/02.04.2015г. Конкретно, със Заповед № ЧР 36/30.01.2014г. е

определено основно месечно възнаграждение за ищеца, считано от 31.01.2014г. Тази заповед няма отношение по размера на основното възнаграждение на ищеца за периода отпреди 01.08.2011г., съответно и фактът, че с нея е нарушена разпоредбата на чл.14, ал.1 ЗЗДискр. не обуславя правото на ищеца да претендира обезщетение за имуществени вреди претърпени от нея, за периода много преди заповедта. За този предходен период, не се твърди и не се сочат доказателства успешно да е проведено производство пред КЗД поради което и предявената по реда на чл.74, ал.2 ЗЗДискр. претенция за вреди за този период (01.08.2011 г. – 31.01.2012 г.) следва да бъде отхвърлена.

По иска за сумата от 750 лв., представляваща вреда от неактуализиране на основното му месечно възнаграждение, определено в Заповед № ЧР 98/02.04.2015г. за заемане на длъжността „главен инспектор“ в отдел „Рибарство и контрол“ на ИАРА, при изчисляване на обезщетението съгласно Заповед № 113/22.04.2015г. за прекратяване на служебното правоотношение:

С цитираната Заповед № 113/22.04.2015г., приложена по делото, е прекратено служебното правоотношение на ищеца на основание чл.106, ал.1, т.2 от ЗДСл, поради съкращаване на длъжността. Със заповедта е разпоредено на лицето да се изплати обезщетение по чл.106, ал.4 от ЗДСл. в размер на една основна заплата. Твърденията на ищеца са, че поради неравното му третиране със Заповед № ЧР 98/02.04.2015г. (предмет на производството пред КЗД), е получил по-нисък размер на обезщетението, като разликата до реално дължимия при нормално основно възнаграждение представлява за него претърпяна загуба.

Съдът намира, че размерът на определеното обезщетение в заповед за прекратяване на служебното правоотношение № 113/22.04.2015г. е пряка функция от размера на получаваната основна заплата. Такъв е и изричният текст, както на разпоредбата на чл.106, ал.4 ЗДСл, така и в самата заповед. При това положение, на ищеца е определено обезщетение в размер на 740 лева, какъвто е бил размерът на основното му възнаграждение съгласно Заповед № ЧР 98/02.04.2015г. С последната обаче, е прието с решение № 448/10.11.2016г. на КЗД, че е нарушено правото на ищеца по чл.14, ал.1 ЗЗДискр. да получи равно възнаграждение за положен труд, като другите служители на тази длъжност. В тази връзка и полученият по-малък размер на обезщетението е пряка и непосредствена последица от установеното спрямо ищеца нарушение обективизирано в Заповед № ЧР 98/02.04.2015г. Полученият по-малък размер представлява за ищеца претърпяна загуба, която е пряко следствие от извършеното спрямо него нарушение по ЗЗДискр., установено от КЗД и подлежи на обезщетяване по реда на чл.74, ал.2 ЗЗДискр., вр. чл.1, ал.1 ЗОДОВ. Искът обаче, се явява основателен за сумата от 260 лева – разликата в размерите на основаната му заплата съгласно Заповед № ЧР 98/02.04.2015г. (740 лв.) и размерът на заплатата получаван от служители на същата длъжност – 1000 лева, видно от обсъдените по-горе писмени доказателства – заповеди за преназначаване и поименно щатно разписание. До този размер искът е основателен и следва да бъде уважен, а за разликата над този размер до пълно предявения от 750 лв. следва да бъде отхвърлен.

По иска за сумата от 1000 лв., представляваща вреда от неактуализиране на основните му месечни възнаграждения, определени в Заповед № ЧР 36/30.01.2014г. и Заповед № ЧР 98/02.04.2015г. Ищецът твърди, че по този начин е ощетен при внасянето на задължителните вноски за социално и здравно осигуряване. Сумата, с която е ощетен представлява разликата в определеното възнаграждение и това, върху което реално са заплащани здравни и осигурителни вноски, приемайки, че основното месечно възнаграждение за длъжността „главен инспектор“ в ИАРА е било 990 лв., съгласно длъжностното разписание на институцията за посочения период.

Съдът намира, че този иск е неоснователен. Както беше посочено по-горе, на обезщетяване по реда на чл.74, ал.2 ЗЗДискр., вр. чл.1, ал.1 ЗОДОВ подлежат всички имуществени и неимуществени вреди, пряка последица от дискриминацията, които е претърпяло увреденото лице. Обезщетяват се имуществени вреди настъпили в неговата имуществена сфера. В тази връзка, разликата между внесените от работодателя вноски към НОИ и дължими от него по-високи вноски при по-висок размер на основната заплата, не представлява вреда за ищеца. Следва да се отбележи, че не се претендира разлика в размер на получено обезщетение, а разликата между внесените от работодателя и тези, които той дължи при размер на основаното възнаграждение от 1000 лева. Това са твърденията, както в исковата молба, така и в уточнителната от 10.06.2022г. Тази разлика обаче, не представлява пряка и непосредствена вреда за ищеца от установената дискриминация, с оглед на което този иск следва да бъде отхвърлен.

По иска за сумата от 2000 лв. – обезщетение за неимуществени вреди:

За установяване основанието и размера на претенцията за обезщетение за неимуществени вреди, по делото са събрани гласни доказателства. Разпитаният свидетел дава ясни и категорични показания, че в периода 2014-2015г., видимо Н. изпитвал притеснения от проблемите, които имал на работа. Споделил му за тях, казал му, че възнаграждението му е определено тенденциозно и несправедливо. Н. видимо бил притеснен, унил и потиснат, което контрастирало с жизнения и дееспособен човек, който бил преди това. Изказвал и притеснения за издръжката на семейството си, тъй като имали две деца.

Съдът кредитира свидетелските показания, същите са категорични и безпротиворечиви. Свидетелят е съсед на ищеца, ежедневно се виждат, отделно и двамата изпълняват функции в ЕС на сградата, поради което и има преки наблюдения върху поведението и състоянието му. Показанията не се опровергават от нито едно доказателство по делото, поради което и съдът въз основа на тях приема, че от извършената спрямо него дискриминация при определяне размера на възнаграждението, ищецът е търпял притеснения и емоционален дискомфорт. Същите представляват неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от установеното пред КЗД нарушение и подлежат на обезщетяване по предявения в настоящото производство иск. Съдът като съобрази вида и интензитета на претърпените вреди, съществената промяна в емоционалното състояние на ищеца и съобразявайки критерия по чл.52 ЗЗД намира, че претендираното обезщетение в размер на 2000 лева е справедливо и ще репарира ищеца за претърпените от него страдания. По тези съображения искът е основателен и следва да бъде уважен в предявения размер.

Предвид гореизложеното, искът за неимуществени вреди следва да бъде уважен изцяло за сумата от 2000 лева. Искът за имуществени вреди следва да бъде уважен до размера от 260 лева и отхвърлен за разликата до предявения размер от 750 лева. Исковите за имуществени вреди за сумата от 1250 лв., 1500 лв. и 1000 лв. следва да бъдат отхвърлени изцяло.

Върху уважените иски следва да се присъди и поисканата законна лихва за забава, дължима от ответника от датата на увреждането по аргумент от чл.84, ал.3 ЗЗД и характера на отговорността по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Ищецът претендира законната лихва от 27.09.2017г. /датата на влизане в сила на решението на КЗД/ до окончателното изплащане на сумите, която претенция следва да бъде уважена.

По отговорността за разноски:

Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ при частично уважаване на предявения иск ответникът следва да заплати направените от ищеца разноски и заплатеното адвокатско възнаграждение съразмерно с уважената част от иска.

Ищецът е направил разноски за държавна такса в размер на 40 лева, както и за вещо лице в размер на 391 лева, общо 431 лева, които следва да му бъдат присъдени. Съгласно чл.38, ал.2 Закон за адвокатурата, адвокатът оказал безплатна адвокатска помощ на лицата по ал.1 има право на адвокатско възнаграждение в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2, като в този случай насрещната страна следва да бъде осъдена да го заплати. По делото е представен договор за правна защита и съдействие от 21.06.2022г., в който адвокатът е декларирал, че предоставя безплатна правна помощ на ищеца, който е декларирал, че е материално затруднено лице. В този случай, адвокатът има право на адвокатско възнаграждение, изчислено на основание чл.8, ал.1, вр. чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1 от 9.7.2004г. съразмерно с уважената част от иска, в случая 331,31 лева (от общо 950 лв.). В този смисъл Определение № 406 от 01.08.2016г. на ВКС, II ТО по ч.т.д.№ 3805/2014г.; Определение № 95 от 19.02.2015 г. на ВКС по ч. т. д. № 1451/2014 г., II т. о., ТК; Определение № 255 от 28.11.2016 г. на ВКС по т. д. № 2306/2015 г., II т. о., ТК и др. Воден от горното, Административен съд – София-град, 27 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция по рибарство и аквакултури, [населено място], **да заплати** на Н. Г. Х. с ЕГН [ЕГН], на основание на чл.74, ал.2 ЗЗДискр., вр. чл.1, ал.1 ЗОДОВ, **сумата от 2000 лева** – обезщетение за неимуществени вреди от нарушение на чл.14 ЗЗДискр., установено с решение № 448/10.11.2016г., постановено по преписка № 297/2015г. по описа на Комисия за защита от дискриминация, както и **сумата от 260 лева** – обезщетение за имуществени вреди при изчисляване на обезщетението по Заповед № 113/22.04.2015г. на изп. директор на ИАРА за прекратяване на служебното правоотношение, ведно със законната лихва върху обезщетенията считано от 27.09.2017г. /датата на влизане в сила на решението на КЗД/ до окончателното погасяване, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за имуществени вреди за разликата над сумата от 260 лева до пълния предявен размер от 750 лева, както и изцяло исковете за обезщетения за имуществени вреди за сумата от 1250 лева– претърпяна загуба при изплащане на обезщетението по Заповед № ЧР 38/03.02.2014г. на изп. директор на ИАРА; за сумата от 1500 лева, представляваща вреда от неактуализиране на основното му месечно възнаграждение, определено в Заповед № ЧР 36/30.01.2014г. за заемане на длъжността „главен инспектор“ в отдел „Рибарство и контрол“ на ИАРА, при изчисляването на обезщетение съгласно чл. 104, ал. 1 ЗДСл за шестмесечен период /01.08.2011г. - 31.01.2012г./, съгласно решение № 8229 от 29.12.2014г. по адм.дело № 1736/2014г. на АССГ, както и за сумата от 1000 лева, представляваща вреда при внасянето на задължителните вноски за социално и здравно осигуряване, като неоснователни.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция по рибарство и аквакултури, [населено място], **да заплати** на Н. Г. Х. с ЕГН [ЕГН], на основание чл.10, ал.3 ЗОДОВ, сумата от **431 лева** – разноски по делото.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция по рибарство и аквакултури, [населено място], **да заплати** на адвокат А. Н. Ж., САК, с адрес на кантората: [населено място], ж.к. „Л. II“, [жилищен адрес] на основание чл. 38, ал.2 Закон за адвокатурата, сумата **331,31 лева** – адвокатско възнаграждение за оказана безплатна адвокатска помощ и съдействие на ищеца Н. Г. Х. по адм.дело № 226/2021г. на АССГ, 27 състав.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

